

ויש לחמיה הא קיימא לן כרבי יוחנן
לגבי ריש לקיש ודעת רבי יוחנן באוב
וידעוטי אף במעשה אינו חייב אלא אחת
מפני ששניהם בלאו אחד נאמרו. ויש לתרץ
דטעמו דפסק כריש לקיש הוא מדאיתא
לקמן דף ז' סוף ע"א מאי אף המגדף
ומשני רבנן שמעו לרבי עקיבא דתני בעל
אוב וכו' משום דלית בו מעשה וכו' וכאז
שם רש"י ז"ל הימא לי ולרבי יוחנן דאמר
לעיל הואיל ושניהם בלאו אחד נאמרו מאי
אף דקחני עד כאן לשונו. ולפי שהמשה
אינה מחברת אליבא דרבי יוחנן לכך
פסק הרמב"ם כריש לקיש. או יש לומר
לפי מה דמסקינן כאן בגמרא דאוב וידעוטי
לא משכחינן שיהיו במעשה אלא במקטר
לעד לחברו ואזהרתו מלא יהיה כך חובר
חבר ואם כן כשעושה לאוב בהקשם
זרועותיו לרבי יוחנן וידעוטי במקטר לחבר
אם כן הוי שני לאוין לא יהיה כך אוב
ולא ימלא כך חובר חבר :

ויחזיר בכלי אחד או איפכא דשמא נדר
דוקא בכלי אחד ואסור להביא בשני כלים.
ולכן כתב הרב בצבא אחרונה דין ח' קבע
נדרו וכו' ובכמה כלים נדר וכו' ואז ללאת
ידי כל הספיקות לריך להביא כדברי רבי
ויולא ידי הכל ומוח ביה רבנן דבפרשתי
עשרות ואיני יודע כמה ולא קבעתי
בכלי אחד מודה רבי לרבנן ובתירוק רבי
יוחנן לעיל. ובפירשתי ואיני יודע בכמה
כלים מודו רבנן לרבי וכי פליגי באומר פירשתי
וקבעתי בכלי אחד ובאם מותר לו לערב :
רבנן במסכת כריתות דף ג' ע"ב
מאי שנא דתני גבי
נסקלים בעל אוב וידעוטי וכו' אמר רבי
יוחנן הואיל ושניהם בלאו אחד נאמרו וכו'.
והנה הרמב"ם בפ"א מהלכות שגגות פסק
כריש לקיש וז"ל הגותן מזרעו לחולך בעל
אוב בעל ידעוטי במעשה וכו' עד כאן
לשונו. ועל זה מסיק בפ"ד דאם עשאן
כולם בהעלם אחד חייב מ"ג חטאות.

השמות

(שייך לפרשת בראשית)

מיחבי היה ר' יהודה בן הימא אחד
אדם הראשון מיסב בגן עדן היה וסוי
מלאכי השרת זולין לו בשר ומסנין לו יין
היין בו הנחש וראה בניבדו ונתקנה בו
וכו'. והנה לזכרם יש להקטוף דהנה חסא
סס

רבנן במסכת סנהדרין דף כ"ט ע"ב
אמר רב יהודה אמר
רב אדם הראשון לא הותר לו בשר
לאכילה דכתיב לכם יהיה לאכלה ולכל
חיה הארץ ולא חיה הארץ לכם וכו'.

דקאמר הנין צו הנחש וכו' לא היה יכול להקשות מהא דללאו לו בשר דהיינו אומר דזה היה לאחר החטא משו"ה ללאו לו בשר ממנה מאליו. לכן הביא המקשן הא דקאמר הנין צו הנחש וראה בכבודו ונחנקא בו. א"כ הרי מפורש בהדיא דבשעה שללאו לו מלאכי השרת בשר היה קודם החטא כי מהך קגאמו של הנחש הסית את חוה כדי שיהרג לאדם הראשון אם כן באותו שעה שללאו לו בשר לא היה כלל מיתה בבהמות וע"כ היה בשר שחוטא אם כן פריך שפיר מיתבי וכו' והשתא גם דברי התוס' עולים שפיר :

שם בגמרא דף כ"ו ע"ב אכל חאכל ולא אבר מן החי וכחו שם התוס' והא דאמר לקמן דלא הותר לאדם הראשון בשר לאכילה סייע להמית ולאכול אכל ממה מאליו שריא וכו' עיין שם אם כן לפי זה לכאורה לא מקשי הגמרא מידי מהא דמלאכי השרת ללאו לו בשר דשמה היה בשר מבהמה שמהה מאליו. אך יש לתרץ בטוב טעם ודעת על פי מה שיש עוד להקשות על המקשן דפריך מיתבי וכו' למה לו להאריך בלשונו ולהביא הא דהנין צו הנחש וראה בכבודו ונחנקא בו הלא גם בלא זה פריך שפיר מהא דללאו לו בשר. אמנם חזא יחי' מתורגמא עם חברה. והענין כך הוא דגם המקשן ידע מסבא צו דבשר ממנה מאליו לא נאסר לאדם הראשון כסברת התוס' הנ"ל. אך דבשר הממה מאליו לא היה כי אם לאחר החטא של אדם הראשון ושל כל בהמות וחיות ועופות שאכלו גם כן מעץ הדעת. אבל קודם החטא לא הי' מיתה כלל בעולם אף בבהמות וחיות כדאיתא במדרש ילקוט ספר חיוב רבנן אמרי כיון שאכלה חוה מפרי האילן האכילה את הבהמות ואת החיות ואת העופות כולם שמעו לה חן מעוף אחד ושמו חול דכתיב וכו' חרבה ימים וכו' עיין שם. נמצא משמע מזה דאילו לא אכלו בהמות וחיות ועופות מעץ הדעת היו חיים וקיימים לעולם וקודם החטא לא היה גם בהם מיתה. והשתא אתי שפיר דכלא זה

רבי **בפסוק** ויעש ה' לאדם ולאשה כתנות עור וילבישם. איתא בדברי חכמינו זכרונם לברכה אמר רבא מכאן שיחידים היו בעולם. חס חמוהא. ויש לפרש על פי מה דאיתא לא יהיה כלי גבר על אשה וגו' הוא הדין לשניהם בגדים שוים גם כן אסור. והנה בבאן קשה דכתיב וילבישם דמשמע לשניהם היה בגדים שוים הא איתא איסור דלא ילבש גבר שמלת אשה. ונריך לומר דהנה מבואר ברמב"ם הטעם של לא ילבש דאם יהיה מלבושי האנשים והנשים שוים יתערבו אלו עם אלו המיד ומלאה הארץ זמה ע"ש. לפי זה שפיר מתרץ רבא מכאן שיחידים היו בעולם דלא היה בעולם כנ"ל כלל וליכא חשש זמה ובה"ג ליכא איסור לא :

שייך לפרשה משפטים

רבי **בפסוק** לא תבשל גדי בחלב אמו. איתא במדרש יב

בשעת מחן תורה טענו המלאכים ה' הודך על השמים וכו' השיב להם הקדוש ברוך